

Sygn. akt IV U 20/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 30 listopada 2015 r. Nr (...)

w sprawie P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala P. S. prawo do renty socjalnej na okres od dnia 01 września 2015 r. do dnia 02 marca 2018 r.

Sygn. akt IV U 20/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 30.11.2015r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił P. S. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że ubezpieczony nie spełnia wymogów ustawowych, ponieważ zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony P. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że stopień zaawansowania schorzeń, na które cierpi od dzieciństwa, powoduje u niego całkowitą niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie powołując te same argumenty, co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

P. S. urodzony (...) w dniu 29.08.2015r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty socjalnej. Lekarz Orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16.11.2015r.

stwierdziła, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy, co było podstawą wydania zaskarżonej decyzji. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa J. S., ortopedy M. W., psychiatry B. G. i psychologa L. S.. Biegli w swojej opinii (k. 8-11v i 29-30v) stwierdzili u ubezpieczonego upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, padaczkę, skrzywienie kręgosłupa Th/L bez ograniczeń ruchomości, niedoczynność przysadki. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują całkowitą niezdolność do pracy do 02.03.2018r. Niezdolność powstała przed 18 rokiem życia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Ubezpieczony spełnia powyższe warunki. W świetle opinii biegłych lekarzy jest całkowicie niezdolny do pracy. Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych lekarzy. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżnia ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, który uznali, że P. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej i w opinii uzupełniającej. Biegli odnieśli się do możliwości wykonywania przez ubezpieczonego pracy w kontekście stwierdzonych schorzeń.

Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia P. S. kwalifikuje go do osób całkowicie niezdolnych do pracy. Zarzuty organu rentowego nie podważają istoty opinii. Stanowią one jedynie polemikę z oceną dokonaną przez biegłych. Ponadto opinia biegłych sądowych jest zgodna z orzeczeniem Lekarza orzecznika ZUS.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.